

гава го е считало за втори слѣдъ царя. Вѣроятно, Герасимъ не ще е падалъ по-долу отъ нѣкои свои съврѣменници — сжщо гърци, за които народътъ разправя най-отвратителни истории. Голѣма частъ отъ тия божии помазаници били голѣми невѣжи, кални въ миналото си и още по-кални като черковни служители. Така, Д-ръ Селимински, като описва разврата на висшето грѣцко духовенство, изрежда кжситѣ, но характерни биографии на запомненитѣ отъ него тогавашни черковни свѣтила: „Бившиятъ Търновски митрополитъ билъ пехливанинъ въ М. Азия. Пловдивскиятъ Никифоръ е обърналъ митрополията на вертепъ, а самата му сестра е била негова сводница. Самоковскиятъ Игнатий е билъ ключекъ въ Цариградъ, послѣ оланъ при Халиль-Паша, а майка му — наложница на прѣдшественика му Робинята на Видинския Паисий му е била сжщо наложница и обща жена на всички, въ митрополията.“ (Запис Д-ръ Селим. I. 55—58.) Цинично, но характеристично. Това се отнася за малко прѣди 1850 г., а какво е било въ по-чернитѣ години — историята мълчи, защото се срамува.

Неофитъ Бозвели, отъ врѣмето на когото се зачуватъ първи протести срѣщу патриаршията, бѣ само единъ енергиченъ български духовникъ, — вѣщъ отгласъ на набранитѣ въ сърцето и паметъта на тогавашнитѣ българи ропотъ, отвращение и съзнание.

Между малцината въ онова врѣме събудени и заможни българи въ Цариградъ, които подържали Неофита въ наченатата му борба срѣщу патриаршията и се заели за изграждането на българска тамъ църква, билъ сливенскиятъ виденъ цариградски търговецъ *Илия Недѣлковичъ*. Това се отнася къмъ 1845 г., когато Неофитъ се връща отъ заточение и заработва ведно съ него край Тѣпчилещови, Тошковичъ, Золотовичъ, Моравенови и т. н. (Ср. Карапетровъ, Сбирка отъ статии. София, 1898 г., стр. 9). Въ тѣй наченатото дѣло мнозина цариградски сливенци, ако и безъ шумни имена, сж били най-ревностни сподвижници при уреждането на първата тамъ „българска община“. Единъ отъ тѣхъ е *Димитъръ Добровичъ*, виденъ цариградски търговецъ, съ братъ, сжщо такъвъ, заселенъ въ Браила. Той е билъ най-популярниятъ българинъ въ Цариградъ, еднакво между турци, гърци, и българи. Ползувалъ се съ голѣма почитъ прѣдъ турцитѣ, а още повече прѣдъ българитѣ и станалъ пословиченъ съ умразата си противъ всичко грѣцко. Прѣзъ 1858 г., 22 юний, той става членъ отъ настоятелството за събиране помощи отъ цѣла България по съграждането храмъ въ Цариградъ, при който, дори до освобождението, той е билъ постояненъ *елитронъ*. Горещъ ревнителъ за въздигането на българитѣ, той не се е спиралъ и прѣдъ материални жертви. Много се